

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Pauli Laymanni e Societate Iesu Jus Canonicum
Commentario Perpetuo Explicatum**

Et Uberi Non Minus Ac Varia Qvam Clara Et Solida Doctrina Illustratum

Commentarius In Librum III. Decretalium

Laymann, Paul

Dilingae, 1698

Titulus VI. De Clerico Ægrotante, Vel Debilitato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62482](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62482)

Capitulum spectat communiter, aut diviſum. Hoc in caſu etiam ea beneficia comprehenduntur, quorum collatio ad Canonicos ſingulos, ratione propriarum præbendarum, pertinet.

SUMMARIUM.

1. Tribus modis ad Canonicos ſpectare poteſt collatio beneficiorum.
2. Jura Collegij varia ſunt, ſi conſiderentur collegialiter, & ſi conſiderentur diviſim ſecundum ſingulares perſonas.

Notandum primò, Collatio beneficiorum ad Canonicos tribus modis ſpectare poteſt. Primò conjunctim ſeu capitulariter, ita ut illi conferendum ſit, in quem major pars conſenſerit. Secundò, ut unus conferat, vice, & auctoritate Capituli, quod frequens eſt in Eccleſijs Germa-

niæ, ut certos meſes, aliave diſtributa tempora habeant, in quibus vacantia beneficia, ſeu canonicatus, ſinguli Canonici, niſi meſes Pontificij ſint, Capituli vicem repræſentantes conferant, idemque de Gallicanis Eccleſijs teſtatur *Gl. hic*. Tertio, ſi jus collationis annexum ſit certo officio, aut præbendæ canonicali.

Notandum ſecundò. Alia ſunt jura Collegij conſiderati collegialiter ſeu communiter, alia verò ſunt jura Collegij conſiderati ſecundum ſingulares, & diverſas perſonas, quæ in eo ſunt; quapropter, ſi quipiſam Collegium aut univerſitatem quamcunque, non tantum in communi, ſed etiam diviſim, & ſingulariter obligare velit, neceſſe eſt, ut id exprimat, quia nomen Capituli ſeu Collegij, cum collectivum ſit, non ſignificat ſingulos, ſed univerſos, ſeu conjunctos.

TITULUS VI.

DE CLERICO ÆGROTANTE, VEL DEBILITATO.

Um beneficia Eccleſiaſtica dentur Clericis propter præſtandum officium *c. ult. de reſcriptis in 6*, dubitari non immerito poteſt, quid agendum, ſi Clericus Beneficiarius propter ægitudinem vel mutilationem officium præſtare non poſſit, ideò de hac re ſubjungitur

CAPITULUM I.

Cum percuffio.

PARAPHRASIS.

Gregorius I. Pontifex ſcribit ad Candidum Episcopum *lib. 2. regiſtri epiſt. 5.* quòd Clerico, non obſtante ejus infirmitate, per quam à ſervitio Eccleſiæ im-

peditur, ea omnia præbere debeat Episcopus, quæ ante infirmitatem Clericus ab Eccleſia percipiebat, quia niſi id fiat, alij eo exemplo deterrentur, ac proinde pauci invenientur, qui Eccleſiæ ſervire velint.

SUMMARIUM.

1. Ex juris benignitate habetur proſerviente, qui infirmitate impeditus, officium præſtare non poteſt.
2. Beneficiarij Clerici benignè à Prælatiſ tractandi ſunt.

Notandum primum. Qui infirmitate impeditus eſt, quò minus Eccleſiæ ſerviat, officiùmque præſtet, ex juris benignitate habetur pro ſerviente, ſac reſidente, prout docui in *c. ad audientiam 15. de Clericis non reſidentibus, & c. unico eodem in 6.*

Y 3

No-

2. Notandum secundò. Clerici beneficiarii benigne à Prælati tractandi sunt, ita ut debita ipsis stipendia non auferantur, aut minuantur, nam alioquin idonei ministri non reperientur, qui Ecclesijs servire velint, præsertim si onus & curam animarum sustinere debeant.

CAPITULUM II.

Presbyterum.

PARAPHRASIS.

Si Presbytero duo digiti, cum medietate palmæ, à prædonibus v. g. abscissi sint, Missam ei celebrare non licet, tum quia securè non potest propter debilitatem, tum quia sine scandalo non potest propter deformitatem.

SUMMARIUM.

1. Irregularitatem ex corporis vitio duæ causæ inducunt.
2. Quæ ante susceptos Ordines nonnullam irregularitatem simpliciter inducunt, ea post susceptos Ordines, si superveniant, sæpe tantum irregularitatem secundum quid inducunt.

1. Notandum. Duæ sunt causæ inducentes irregularitatem, ex corporis vitio, quarum singulæ sufficiunt, videlicet, si ex vitio seu debilitate impediatur congruum exercitium Ordinis, vel si notabilem deformitatem, ideòque aliquem horrorem inspectantibus afferat. Porro si in casu aliquo speciali per jura definitum non sit, num infirmitas, seu debilitas tanta sit, aut tam deformis (prout hic definitum est de duobus digitis, cum palma media abscissa) Episcopi ordinantis judicio committi debet. Vide quæ dixi lib. I. tract. 5. p. 5. c. 7.

2. Id verò bene monet Abb. hic n. 4. & habetur in c. præcepta 12. distinct. 55. tamen si talis infirmitas, seu mutilatio ante susceptos Ordines, hominem faciat absolute irregularem (imò minor requiritur ad irregularitatem inducendam deformitas in non

ordinato) tamen post susceptum Ordinem non facit irregularem simpliciter, sed prohibitum tantum ab eo Ordinis (suscepti) exercitio, quòd sine periculo, aut sine irreverentia, aut scandalo ab ipso præstari nequit. Exempli causa, presbyter mutilatus, aut cæcus licet celebrare non possit, confessiones tamen audire non prohibetur.

CAPITVLVM III.

De Rectoribus.

PARAPHRASIS.

Si Ecclesiæ Rector seu Parochus lepram contraxerit, ita ut ministrare Ecclesiæ non possit, Coadjutor ei assignandus est, qui animarum curam exerceat, eique ex Ecclesiæ redditibus portio congrua præbatur.

SUMMARIUM.

Si impotentia Prælati diuturna sit, & non emendabilis videatur, dandus est illi Coadjutor.

Notandum. Si infirmitas seu impotentia Prælati, aut Rectoris Ecclesiæ diuturna, vel non emendabilis videatur, dandus est ei Coadjutor. Distinguendum tamen est; vel enim Ecclesiæ Rector, aut Prælati non tantum officio, sed neque temporalium rerum administrationi præse se potest, qui est casus c. sequentis, quando lepra v. g. talis est, ut Rector in communi societate vivere non possit, tunc ab administratione & officio removendus est congruè ei ex facultatibus Ecclesiæ portione designatâ, & alius in locum ipsius substituendus, & intitulandus est. Vel infirmus administrationem temporalium, ipsiusque beneficii retinere potest; hoc in casu, Coadjutor dari debet, ita ut redditus pertineant ad infirmum, atque ex eis congruam portionem dare teneatur Coadjutori, qui est casus hujus capituli.

CAP.

Tua.

PARAPHRASIS.

Si Sacerdos Parochiæ Præfatus leprâ percussus fuerit, ab officio removeri debet, & necessaria portio ex Ecclesiæ redditibus, quoad vixerit, ei providenda.

Notandum. Si Parochus incidat in morbum incurabilem, ita ut officio, & administrationi Parochiæ præesse nullo modo possit, amovendus est, data ei congrua portione, ex redditibus Ecclesiæ, & alius in ejus locum substituendus, atque intitulandus. Ita probabiliter sentit *Gl. marginalis in c. precedente.* & docuit ibidem *Innocent. supra hoc c. Vincentius & alij.* Et colligitur ex verbis, quando absolute dicitur, ab officio removendum esse, congruâ ei ad sustentationem assignatâ portione, consequenter alius substituendus est, qui proinde non erit Coadjutor, sed Rector principalis, & totalis, licet contrarium placuerit Joanni Andreæ, Abbati, & pluribus alijs, qui existimant propter morbum seu infirmitatem, etiam incurabilem, non posse unquam removeri, aut destitui beneficiarium, nisi is consentiat, seu renunciât, de hoc iterum dicam *in c. unico hoc tit. in 6.*

CAPITULUM V.

Ex parte.

PARAPHRASIS.

Cum Episcopus Aurasienfis gravi & incurabili morbo, fermè per quadriennium, laborasset, ita ut pastorale officium nulloatenus potuerit exercere, Princeps Regionis, & cives à Metropolitano petiverunt, ut alium ipsis Episcopum provideret. Eam rem Metropolitanus Archiepiscopus Arelatenfis Innocentio III. significavit, qui hîc respondet: cum Episcopus iste ad renunciationem compelli non possit, & afflictio addenda non

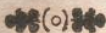
sit afflictio, sed potiùs ejus miseriam condolendum, eò quòd vir bonus extiterit, & Ecclesiam sibi commissam bene gubernârit, idèò velle se tam Episcopo, quàm Ecclesiæ ejus providere; idèòque mandare, ut Coadjutorem ipsi adjungat Archiepiscopus, virum providum, & honestum, per quem tum Episcopo, tum populo salubriter consulatur.

SUMMARIUM.

1. Coadjutor dandus est Episcopo, si morbum incurabilem hic contraxerit, ita ut officio Pastoralis præesse non possit.
2. Cujus Coadjutoris duo sunt officia, ut Rectoris scilicet curam gerat, & Ecclesiæ.

Notandum primum. Si Episcopus morbum, seu infirmitatem incurabilem contraxerit, ita ut officio Pastoralis præesse non possit, dandus est ei Coadjutor, uti habetur *in c. unico. eodem tit. in 6.* & videtur hoc esse speciale in Episcopo, quòd ob hanc causam incurabilis infirmitatis, aut senectutis decrepitæ, amoveri ab officio Episcopali nunquam possit, ita ut alius substituatur, juxta ea, quæ docui *in c. cum non pridem. 10. de renunciatione §. alia.* cujus ratio est, quam Hostiensis tradit apud Joannem And *in c. precedente prope finem*, quia inter Episcopum, & Ecclesiam tuam, veluti spirituale indissolubile matrimonium intercedit, prout dixi *lib. 1. decretalium tit. de translatione Episcopi.*

Notandum secundum. Coadjutoris Episcopo, vel alteri Prælato, aut Rectori propter senium, aut infirmitatem assignati, duo sunt officia, & obligationes, videlicet primò, ut Prælato, seu Rectoris curam gerat; deinde curam Ecclesiæ, in ijs omnibus, quæ pertinent ad officium Prælati, cujus Coadjutor constitutus est.

CAPITULUM

CAPITVLVM VI.

Consultationibus.

PARAPHRASIS.

Si Archidiaconus morbo paralytico laborans officium linguæ amiserit, Coadjutor ei adjungendus est.

Cum hoc capitulo consentit c. 3. & juxta ejus explicationem intelligi debet, & magis explicabitur in c. unico seq.

CAPITULUM UNICUM
in sexto.

Pastoralis.

PARAPHRASIS.

Bonifacius VIII. in primis declarat, & statuit, Episcopis, & superioribus Prælatibus, videlicet Archiepiscopis, & Patriarchis dare Coadjutorem, inter causas majores numerari, quæ ad Sedem Apostolicam, nulla obstante consuetudine, referri debeant. Verumne ea ex re Ecclesiæ, præsertim quæ ab urbe remotæ sunt, detrimentum patiantur, generalem sanctionem adjicit Pontifex, si Episcopus senio, vel corporali invaletudine gravatus, vel ex alia causa in perpetuum impeditus, pastorale officium non valeat exercere, quod cum consilio, & consensu capituli sui, vel majoris partis, unum, vel duos Coadjutores, Apostolicâ auctoritate, associare sibi possit, ad officij sui executionem. Sin autem amens factus sit, ut voluntatem suam declarare non possit, tunc capitulum ejus, vel duæ partes capituli, eadem Apostolicâ auctoritate, unum, vel duos Coadjutores assignent. Sin autem Episcopus senio vel morbo incurabili affectus, vel perpetuo impedimento detentus, sed non amens, nolit Coadjutorem sibi assumere, licet à capitulo de hac re monitus, quia videlicet dicit, se Coadjutoris adminiculo non indigere, tunc capitulum Ecclesiæ conditionem, ac statum, factique circumstan-

tias omnes, quam citò fieri potest, ad Sedem Apostolicam fideliter, & expresse pericribat, recepturi humiliter, & efficaciter impleruri, quod ab eadem Sede ordinatum fuerit.

SUMMARIUM.

1. Non semper novam legem inducit verbum Statuimus.
2. Sedi Apostolicæ reservatum est, dare Episcopo Coadjutorem, si is sponte assumere nolit, & tamen indigeat; inferioribus vero dare Coadjutorem preest Episcopus.
3. Archiepiscopo tamen non conceditur, Episcopo, aut alij Prælato Ecclesiastico extra suam Dioccesin, dare Coadjutorem.
4. Sed in casu, quo Episcopus, ob amentiam v. g. impeditus, Coadjutorem petere non potest, poterit capitulum de uno, aut pluribus etiam Coadjutoribus providere.

Notandum primum. Verbum Statuimus, non semper inducit novam legem, cum hic adjungatur verbo declaramus, id est, quod ante statutum fuit, declaramus, & limitamus. Ita Francus lit. not. 1.

Notandum secundum. Inter ea, quæ Sedi Apostolicæ in signum specialis prerogativæ reservata sunt, est, dare Episcopo Coadjutorem, si is sponte assumere nolit; nam hoc est auferre, aut constringere exercitium Episcopalis jurisdictionis, itaque ad eum pertinet dare Prælato Coadjutorem, ad quem pertinet destituere, seu private, prout ex communi hic tradit Anchoran. not. 4. Ioann. And. in c. ult. n. 2. eodem tit. quare alijs inferioribus Prælatis, si officio præesse non possint, Episcopus Coadjutorem dabit. argum. c. 3. hoc tit. & monet hic Francus not. 2.

Quærent aliqui, quare Archiepiscopus, cum sit superior Episcopi, non possit cogere ad acceptandum Coadjutorem? Resp. ex doctrina

doctrina Ioan. And. hic in addition. Gl. V. innotummodo. Quia datio Coadjutoris est actus jurisdictionis in ordine ad Diocesim, atque Archiepiscopus, seu Metropolitanus nullam jurisdictionem erga Diocesanos Episcopos exercere potest, nisi ipsi in jure specialiter, & expresse concessum sit, *6. Pædralis 11. de officio ordinarij, ubi id docet & in disp. de jurisdictione ordinaria q. 80.*

Notandum tertium. Ad Capitulum pertinet, si Prælatus, Episcopus, vel aliter exemptus, ob amentiam, aliudve impedimentum præesse non possit, Coadjutorem, seu Curatorem ei petere *argum. L. 3. C. de curatoribus furiosis, & l. 1. in fine eodem, ubi dicitur, quod filius patri furioso curatorem bonorum petere possit, imò ipsemet, si idoneus sit, ad curandas res patris constitui, L. 2. ff. eodem.* Capitulum autem erga Episcopum habet se ut filius erga patrem, cum sit subiectum Episcopo, ac veluti membra sub capite, quam ob rem Capitulum, licet Prælato consentienti Coadjutorem dare possit, vel perenti ipsi, aut designanti consensum dare, non tamen invitum cogere potest, ut Coadjutorem acciperet, quia inferior non exercet jurisdictionem erga superiorem. *c. cum inferior 16. de majoritate, & obedientia.*

Sin autem Episcopus demens sit, ita ut consensum dare non possit, tunc Capitulum ipsum Coadjutorem unum, aut duos providebit, idque auctoritate Sedis Apostolicæ, ut hic dicitur, & si infania diuturna fore videatur, Apostolicæ Sedi significandum, ut provideatur. *c. 3. de supplenda negligentia Prælatorum.*

Id moneo, tamen hæc potissimum dicantur de Capitulo Cathedrali erga Episcopum, tamen quodammodo etiam locum habere in Prælati, imò etiam in Parochiis, propterea, quod nec Parochi, multò minùs Prælati propter senium, aut infirmitatem incurabilem, cogi facillè debeant ad renunciandum, sed Coadjutor ipsis assignandus. *argum. c. ultimi extra eodem.* Excipien-

das tamen videtur casus lepræ, si talis sit, ut leprosus in societate hominum manere non possit. *argum. s. una. q. hoc tit.* Quam sententiam sequitur *Ioannes Honorius in summa super hoc tit. n. 1.* & videri potest *summa magna in s. 1. causa, 7. q. 1.*

§.

Præsenti.

PARAPHRASIS

Coadjutor Prælato datus ex proventibus Prælaturæ portionem moderatam accipere debet, & ab alienatione qualibet bonorum Prælati, ipsiusque Ecclesiæ, omnimodè abstinere, obligatus insuper ad plenam administrationis rationem reddendam tum ipsi Prælato, si sanæ mentis sit, tum Capitulo ejus, & Prælati Successoribus, si antea rationem non reddiderit.

SUMMARIUM.

1. Coadjutor Prælato datus alienare (immobilia aut mobilia pretiosa) non potest.
2. In casu tamen dementis omnimodè Episcopi, potest datus Coadjutor beneficia conferre, si ad Episcopum eorum collatio pertineat.
3. Ipse verò Episcopus conferet eam, si possit ipse consensum præstare, cum consilio tamen Coadjutoris dati, si ad spiritualia hic datus sit.
4. Debet tamen etiam sua administrationis rationem reddere Coadjutor datus, si ea ab ipso exigetur.
5. Expirat autem officium dati Coadjutoris, morte, aut depositione Episcopi.
6. Nisi sit datus Coadjutor cum succedendi facultate à summo Pontifice, cuius solius est, hanc gratiam concedere.

Notandum primò. Coadjutori Prælati alienatio rerum interdicta est. Excipiuntur tamen ea mobilia, quæ servando

Z

ser-

servari non possunt. Sicuti *Gl. hic monet V. abstinentes. Joann. And. Francus & alij hic. argum. L. Lex qua 22. C. de administratione tutorum*, ubi idem de tutore dicitur.

2. Sed quaeritur. Num Coadjutor beneficia conferre possit? Resp. & dico primò. Si Episcopus, cui datus est Coadjutor, demens sit, vel ita affectus, ut ipsemet conferre, seu auctoritatem prestare non possit, ad Coadjutorem id pertinet. Ita *Francus hic n. 3. Joann. And. in c. ult. extra eodem tit. n. 9. argum. c. ult. de supplenda negligentia Prælatorum*. Non obstat enim, quod hic prohibeatur omnis alienatio, collatio autem beneficij, præsertim libera, donatio quædam censetur. *c. ult. de officio Vicarij in 6.* nam alienationis nomine, Administratori prohibita, intelligi debet voluntaria, non autem necessaria. *argum. L. alienatione 13. ff. familia heredis unde. atqui beneficij collatio est alienatio, seu donatio quædam necessaria, ne beneficia diu vacare debeant, c. 1. in fine. ne sede vacante in 6.*

3. Dico 2. Si Episcopus ita comparatus sit, ut consensum, & auctoritatem ipsemet prestare possit, tunc ad eum pertinet beneficia conferre, cum consilio, & consensu Coadjutoris, si is ipsi ad spiritualia datus sit, & non tantum ad temporalia. Ita *Joannes Monachus, & Anchoranus hic. Joann. And. inc. ult. circa concl. penult. de accusationibus*. Nam ipsemet Episcopus officium, ac titulum Episcopatus gerit; quamvis, quæ agenda sunt, expedire eum oporteat cum consilio Coadjutoris; non tamen arbitror, pertinere id ad substantiam actus, ut Coadjutor adhibeatur, quandoquidem officium & titulus in Episcopo residet, sicuti dixi.

4. Notandum secundò. Coadjutor administrationis suæ rationem reddere cogitur, si ab eo petatur. Et addit *Francus hic n. 2.* etiam iteratò peti posse, ut revideantur, dummodo super rationibus factis transcriptum non fuerit, juxta *L. unicam C. de*

errore calculi. Et in hoc differt Coadjutor à tutore, & curatore, qui rationes reddere non tenetur, nisi officio finito *L. si tutor 21. ff. de tutelis*, cujus discriminations rationem affert *Anchoranus hic not. 4. S. cum furis ff. de tutoribus*, quia Coadjutoris officium indeterminati temporis est, cum nesciatur, quando moriturus sit Prælatus; tutorem autem, & curatoris officium determinatum.

Quaeritur. Utrum officium Coadjutoris morte, aut depositione Episcopi statim expirat? Responso est affirmativa ex communione, apud *Joann. And. in c. ult. n. 10. extra eodem. Anchoranus hic not. 12. Bart. in 2. quaestum ff. de tutelis*, nam si superveniat Administrator legitimus, cessat officium dativi, *cit. L. si tutor §. 1. sed Capitulum*, vacante sede, est Administrator legitimus, videl. à Canone datus. *c. his que in c. cum olim 14. de majoritate, & obedientia*. Deinde efficaciter probatur ex eo, quia titulus Episcopatus, & jurisdictionis Episcopalis residebat in Episcopo, Coadjutoris autem officium est coadjuvans, adeoque accessorium, & quodammodo dependens à principali, igitur eo ruente, ruit etiam accessorium. Id verò limitari debet, nisi sit Coadjutor datus cum succedendi facultate, cujusmodi datio Coadjutoris à solo Romano Pontifice fieri potest, juxta *c. 1. de concessione præbendæ. c. 2. & 3. eodem in 6.* ut verò per plenitudinem potestatis Pontificis quandoque institui aliquis solet sub titulo, seu nomine Coadjutoris, continentis merum pactum, & promissionem succedendi, cum tamen Episcopus Coadjutore non indigeat, neque eo utatur, quam ob rem tales Coadjutoris, valde exorbitantes, odiosæ ac strictæ interpretationis esse censentur. Prout docet *Honorius hic in fine, & videri potest Garza de beneficijs.*

TITULUS VII. DE INSTITUTIONIBUS.

Dostquam de beneficijs, ipsiusque beneficiarijs quzdam dicta sunt, nunc de modis acquirendi beneficia, seu de institutionibus subiicitur.

CAPITVLVM I.

Non amplius.

PARAPHRASIS.

Non plures in Monasterijs, & Clericorum Collegijs, institui debent, quàm de bonis Ecclesiæ, absque penuria ali possint. *Sumptum est ex Concilio Arelatensi 4. sub Carolo magno c. 8.*

SUMMARIUM.

In Ecclesijs Collegiatis, & Conventualibus tot institui debent, quot possunt commodè ali, deductis tamen deducendis.

Notandum. Tot personæ in Ecclesijs Collegiatis & Conventualibus institui debent, quot ex redditibus Ecclesiæ commodè, & sine penuria ali possunt. Consentit c. *autoritate 4. hoc tit. c. quoniam 9. de vita & honestate Clericorum.* & videri potest *Gl. in c. ult. de verborum significatione.* & quæ dixi in c. cum *M. de constitutionibus.* & in morali Theologia lib. 4. tra. 2. c. 10.

Deducenda tamen sunt onera Ecclesiæ, atq; ita proventus æstimandi, ut hospitalitas erga peregrinos, misericordia erga pauperes, aliæque beneficentiæ opera non prætermittantur, *argum. c. de Monachis 12. de præbendis.* & notavit hic *Abb. n. 2.* Præterea, si Ecclesia numerata sit, sive certus in ea Canoniorum, aut Regularium numerus statutus, tunc ob quodvis reddituum augmentum, numerum non augendum esse,

admonet *Gl. hic.* & annotavi in *cit. c. cum M. in not. 4.*

CAPITVLUM II.

In Ecclesia.

PARAPHRASIS.

Cujusdam Ecclesiæ capitulum statutum habebat, juramento firmatum, de certo Canoniorum numero instituendo; cum autem numerus ille imminutus esset, capitulares consuluerunt Eugenium Papam, utrum eum augendo implere teaneantur, non obstante, quod in Ecclesiâ eâ Laici quoque alantur, qui & ipsi in numero Canoniorum computari soleant. Respondet Pontifex, cum Laici in Canoniorum numero censi non possint, idè obligari eos, ut numerum decretum per Clericos, qui in Ecclesiasticis Ordinibus constituti, Deo in divinis officijs congruè servire valeant, implere non intermittant.

SUMMARIUM.

In Canonici non potest cadere in Laicum, nisi hic saltem sit persona Ecclesiastica.

Notandum. Jus Canonici non potest cadere in Laicum, eò quod in spiritali officio fundatum sit. *c. 1. dist. 21.* & tradit *Innocentius hic*, ubi addit, quod jus Monachatus cadat in Laicum, videlicet conversum, qui tamen Ecclesiastica persona censetur, ita, ut gaudeat fori, & Canonis privilegij.

Id verò intelligi debet de Monachatu præcisè spectato, juxta ea, quæ traduntur à Gratiano in *causa 10. q. 1. super c. hinc est 30.* Monachos quadringentis circiter primis annis in monasterijs non esse ordinatos Clericos;